

„Een piano? Maar kindje, waar denk je aan? Waar moet ik 't geld vandaan halen om die te koopen?”

En mevrouw De Wilde keek met een verbaasd gezicht naar haar *twaaalf*-jarig dochtertje, dat met zoo'n idee aankwam. Tonia was nu toch al oud genoeg om te begrijpen, dat zij met hun beidjes erg zuinig moesten leven, sinds papa dood was!

„Ik bedoel ook juist niet koopen. Ik dacht huren of zoo. Alle meisjes van de school hebben thuis een piano, en 't is net zoo saai als ze telkens vragen of ik al les krijg!” pruilde Tonia.

„Huren komt me ook nog veel te duur. Je moet het heusch uit je hoofd zetten, kind, hoe graag ik 't je zou gunnen. Zelf zou ik 't ook wat prettig vinden; 'k heb dikwijls genoeg naar muziek verlangd.”

„Waarom bracht u dan uw piano niet mee, toen we hier kwamen? U speelde zelf toch!”

„Maar kindje! Uit Indië! Hoe kon dat nou?”

Ach ja, dat wist Tonia ook wel. Na papa's dood had moeder in Indië natuurlijk al haar meubels verkocht, en hier alleen 't beslist noodige voor hun klein huishoudentje weer ingekocht. Maar saai bleef het toch!

„'k Wou, dat papa er nog maar was!” gooide ze er uit.

„Alleen om die piano, Tonia?”

Moeders stem klonk zoo vreemd, dat Tonia, die aldoor met een pruilmondje en een paar trieste oogen vóór zich had zitten kijken, nu moeder aanzag. En toen merkte ze tranen in moeders oogen.

Ineens vloog ze op. Haast nog 't zelfde oogenblik waren haar armen om moeders hals.

„Trek 't u maar niet aan, moesje! Ik zal nooit meer om een piano zeuren. Nooit meer! En als ik eenmaal onderwijzeres ben, koop ik er zelf een, dan krijgt u ook weer muziek!”

Er werd gebeld.

„Dat is tante Lize. Zal ik open doen moeder?”

Ondanks die laatste betuiging van Tonia zag tante Lize, toen ze goed en wel zat, toch nog, dat Tonia niet zoo opgewekt keek als anders. En haar zuster leek ook een beetje uit haar gewone doen.

„Er is toch niks?” vroeg ze.

„Och, we praatten daarnet over een piano. Tonia wou er zoo graag een. En ik zou 't ook erg prettig voor haar vinden. Maar je begrijpt, ik kan niet maar zoo een piano koopen. 'k Heb nog wel gedacht over huren, maar dat loopt ook nog erg op. Als je tenminste een beetje fatsoenlijk instrument wilt hebben.”

„Huren is niks gedaan,” besliste tante Lize. „Als 't wat lang duurt, heb je je instrument betaald, en bezit je nog niks. En koopen. Nee, natuurlijk, dat gaat niet. Aan een prul heb je ook niks. Als je nou nog een goeie tweede-hands kon krijgen. Maar 't blijft nog een heele uitgave!”

„De school voor Tonia kost ook al zooveel! Straks wordt het natuurlijk nog meer. En 'k wil toch graag, dat ze wat leert, om zichzelf te kunnen redden, als 't nodig mocht zijn. Nee, ik heb ook al gezegd, 't gaat niet. En Tonia begrijpt het nu ook wel, niet waar, meid?”

„O ja!,” zei Tonia, een beetje mat nog. Mag ik thee schenken, moes?” vroeg ze toen. Moeder moest maar denken, dat ze er al over heen was. Als Annie de Waardt het maar niet telkens had over haar eigen, nieuwe piano! Ze had het zoo heerlijk gevonden tegen Annie te kunnen pochen: „o maar, ik krijg ook les.” En nu kwam er niks van, vooreerst tenminste niet. En Annie zei, dat je het nooit goed meer leerde, als je er zoo laat mee begon.

„Is je werk af, Tonia?” vroeg moeder.

„Ja moes. Alleen nog wat voor handwerken. Maar dat kom ik gezelligjes bij u en tante zitten doen.”

Tante had ook werk bij zich; moeder haakte een kantje voor ondergoed voor Tonia en ze praatten over allerlei dingen, alsof er geen piano's bestonden. Alleen was tante Lize soms een klein beetje verstrooid. Net, of ze ergens over piekerde.

„Misschien weet ik er toch nog wel *wat* op,” zei ze ineens, toen Tonia naar bed zou gaan.

„Waarop, tante?” vroeg deze met een plotseling vleugje van hoop.

„Hm, ja, zie je, voor een piano zie ik ook geen kans. Maar als een orgel nou ook goed was. Mijn orgel bijvoorbeeld. 't Is

wel niet nieuw, maar je kon er toch op leeren spelen. De klank is wel goed....”

„O tante, meent u dat? Wat is u toch een snoes van een tante!” juichte Tonia. En ditmaal kreeg tante Lize een omhelzing.

„Maar Lize, dat moet je heusch niet doen. Dat is waarlijk te veel geverg'd. Je zult zelf je orgel zoo missen,” redeneerde moeder in tegen tante's besluit en Tonia's vreugde.

Maar tante, die alles al goed had bedacht, zei opgewekt: „Zoo heel veel tijd voor de muziek blijft er voor mij niet over. En mijn hospita heeft erg graag, dat ik beneden wat kom spelen. Ze heeft een mooi orgel staan, maar 't wordt alleen gebruikt als haar zoon, die onder dienst is, verlof heeft. En wat die er dan uit haalt, nou! Enfin, zij vindt het misschien veel mooier dan mijn bescheiden spel. Maar je ziet wel, dat mijn gemis niet zoo groot zal zijn als je nu denkt.”

Natuurlijk moest Annie de Waardt het weten, toen het orgel er eenmaal was.

„O, een orgel. Zeker zoo'n klein huisding. Nou, 't is beter dan niks. En krijg je nu les?”

„'t Is niet zoo klein. En juffrouw De Vries zegt, dat er een erg lieve klank in zit”, protesteerde Tonia.

„Juffrouw De Vries? Krijg jij ook les van juffrouw De Vries”, vroeg Annie op een toon van „dat valt me mee.”

„Ja, Moeder speelt zelf ook wel, maar ze vond het beter, dat ik van een vreemde les kreeg. Maar kom je nou m'n orgel eens zien? Op een Woensdag.”

Hoewel Tonia diep in zich-zelf Annie een verwaand nest vond, streelde het toch altijd weer haar ijdelheid, wanneer deze met haar om wou gaan. Zoo iets om tegen de anderen op te pochen: „Zie je wel, Annie is vriendin met mij.” Heel lang duurde die vriendschap wel niet, nooit langer dan zooveel tijd, als Annie 't noodig vond met de andere, rijkere meisjes ruzie te hebben. Maar Tonia merkte dit niet, of wou 't niet merken.

Ook nu was Annie wel zoo genadig te beloven, dat ze komen zou. En al duurde 't nog wel een paar weken, ze kwam toch en was zoo goed het orgel „heusch wel aardig” te vinden. Maar een paar dagen later, toen ze weer met één van de anderen „intiem” was, hoorde Tonia haar vertellen: „verbeel je! Zoo'n klein oud

ding! De toetsen zijn heelemaal geel. En dan verbeeldt ze zich nog, dat het heel wat is. Moet je mijn piano zien. En een piano is toch altijd veel mooier!"

„Ssst! Daar is ze net!" fluisterde de ander, Annie meetrekkend.

Tonia was erg nijdig op Annie, die ze valsch vond. En ze was ook nijdig op zichzelf, omdat Annie's woorden toch een heel klein beetje wegnamen van de glorie, die haar orgel omzweefde. Een piano was mooier, natuurlijk. Maar als je nou eenmaal geen piano krijgen kon. 't Was toch mooi van tante Lize. Heel mooi!

Tonia had orgellessen. Maar heel vlot ging 't niet. Juffrouw De Vries was niet tevreden.

„Je moet beter je best doen, Tonia. Flinker studeeren! Eerst liep je wel heel hard van stapel, maar als je niet volhoudt, wordt het nog niets."

„Zoo vervelend ook, die oefeningen. En zoo lastig nou, met twee notenbalken", pruilde Tonia.

„Wat wou jij dan? Dadelijk maar versjes leeren? En op één notenbalk soms?" lachte de juffrouw.

Maar 't eind van de les was toch, dat ze nog eens ernstig zei: „En nu dezen keer beter je best gedaan, hoor."

Moeder had het ook al wel gemerkt, dat Tonia niet zoo erg meer dweept met die muzieklussen als eerst. Maar Tonia was altijd wat veranderlijk: gauw heet en gauw koud. Je moest haar wel meer aan een taak herinneren, als 't nieuwe er eenmaal af was. Zoo ging 't met de orgellessen nu natuurlijk ook. Juist daarom had moeder niet zelf aan Tonia les willen geven; een vreemde legde meer beslag op haar. Maar misschien viel 't haar niet mee, dat ze niet gauwer al aardige wijsjes kon spelen.

Noch juffrouw De Vries noch moeder wisten, dat het telkens weer door Tonia's hoofdje ging, sinds ze een middagje bij Annie de Waardt was geweest: „een piano is toch veel leuker. Veel vrolijker ook. Een orgel blijft maar saai."

Ze zou 't voor geen geld laten merken. Aan moeder niet en vooral aan die goeie tante Lize niet. Maar wáár was het toch. En daarom vond ze 't nemen van orgellessen maar een heel matig iets meer.

't Was Paschen. En tweede Paaschdag zou tante Lize den

ganschen dag komen met Gonne, het meisje, dat nu sinds drie maanden bij tante Lize inwoonde. Dat wou zeggen: ze hadden één zitkamer samen en ze aten ook met hun beidjes. Tante Lize had dat zoo met haar hospita beschikt.

Gonne was een dochtertje van tante Lize's vriendin, die met een dominee getrouwd was en ergens op de hei woonde, waar geen M. U. L. O. en ook geen meisjes-scholen waren. Gonne's moeder had aan tante geschreven, dat haar dochtertje graag verder leeren wou, maar er bij hen in de buurt geen gelegenheid voor was, en ze er tegen op zag haar geheel onder vreemden te laten gaan. Ze was pas veertien. En toen hadden ze 't zoo geschikt.

Gonne had met Paschen geen vacantie, en met de feestdagen alleen te gaan, daarvoor was de reis naar haar huis te duur en te lang en dus bleef ze bij tante. Omdat moeder het voor allen gezelliger vond had zij ze voor tweeden Paaschdag gevraagd.

Tonia vond het eenig en voelde zich groot met dit twee jaar oudere vriendinnetje. Ze vroeg Gonne van alles over haar huis tot ze bijna zoo bekend daarmee was en met de broertjes en zusjes alsof ze hen gezien had.

„Hé, hebben jullie een orgel? Zou ik wel eens mogen spelen?” vroeg Gonne op 't laatst bedeest.

„Maar natuurlijk wel. Hou je er veel van?”

„O zooveel. En dat mis ik zoo bij je tante. Vooral zooals nou als je vrij bent. Thuis zongen en speelden we zooveel op zulke dagen.”

„Maar ik dacht, dat je beneden mocht spelen, bij de juffrouw. En dat tante Lize dat ook deed”, zei Tonia, die plots een kleur kreeg.

„Je tante doet het wel eens. Een enkelen keer maar. Vroeger drukker, maar nou is mijnheer weer thuis. De juffrouw d'r zoon, bedoel ik. En nou vraagt de juffrouw 't haast nooit meer. En dan nog alleen aan je tante. Thuis speelde ik iederen dag. 'k Ben bang, dat ik het zoo verleer.”

„Kom dan maar dikwijls hier,” noodde Tonia.

Maar ze begreep heel goed: dit was toch heel anders, dan wanneer het orgel nog bij tante Lize stond. Gonne voelde 't niet hebben van een orgel als een gemis. En 't was toch tante's orgel. Tante zou het terug kunnen vragen, als ze wou.

En vol beschaming dacht Tonia aan haar slecht-geleerde lessen;

aan haar gedachte „*maar* een orgel.” Tante Lize had toch wel heel veel opgeofferd. Veel meer dan Tonia wist. Want dat die zoon weer thuis was, en tante nu haast nooit meer spelen kon, had ze niet verteld.

Terwijl Tonia zoo peinsde, speelde Gonne. Bekende Paasch-

liederen waren het, en het klonk zoo jubelend, dat ze allen wel mee moesten zingen.

„Hè, zoo is 't eigenlijk pas recht Paaschfeest,” zei Gonne, toen ze met een kleur van genot op haar anders bleek gezichtje zich eindelijk omkeerde.

Tante glimlachte even. „Bij 't Paaschfeest hoort gezang, daar heb je gelijk in, al is 't maar gelukkig, dat je ook zonder orgel wel een jubel in je hart kunt hebben en je die wel uitzingen kunt ook,” zei ze.

„Maar bij een orgel gaat het toch mooier, hield de muzikale Gonne vol.

Bij 't afscheid nemen vond tante Lize, dat zij wel een heel extra stevige kus van Tonia kreeg. Maar 't kind was wel meer zoo ineens erg hartelijk, 't zou wel niks bijzonders wezen. Misschien een bewijs, dat ze 't een prettigen dag had gevonden.

Doch bij Tonia ging 't dieper. Ze had dien middag zich-zelf gezien, en zich heel leelijk gevonden met al haar groot willen doen, haar ontevredenheid dikwijls, haar verlangen om ook te kunnen schitteren en pronken als Annie De Waardt.

Wat was tante Lize dan anders! Die offerde zelfs haar eigen genoegens, om een ander plezier te doen. En je merkte niet eens dat het haar moeilijk viel.

Kwam het misschien, omdat tante heel dicht leefde bij Jezus, Die ook zooveel geofferd had? Niet alleen genoegens, niet alleen heerlijkheid, maar *alles*, Zichzelf?"

Tonia dacht van wel. En ze verlangde, dat ze ook zijn zou als tante. Maar 't leek wel heel moeilijk.

En toen herinnerde ze zich weer, wat ze dien morgen in de kerk gehoord had. Dat Jezus niet alleen voor Zichzelf den dood had overwonnen, maar ook voor de Zijnen, en dat zij daarom geroepen waren in Zijn kracht de zonde, die immers de oorzaak was van den dood, te bestrijden en te overwinnen.

't Was een heel nederige Tonia, die dien avond voor haar bedje knielde. Heel wat nederiger dan de Tonia, die graag omging met Annie de Waardt en graag rijk wou wezen als zij.

Maar als tante Lize gehoord had, wat ze vroeg, zou ze van *deze* Tonia toch heel veel meer gehouden hebben dan van die andere.

